

illust : Beii story : วาฬน้ำ

Little Wolf B.

#เพียงเสียง

ตอนที่มองเห็นร่างของผู้จัดการส่วนตัวสาวเข้ามาในห้อง
วาทินก็กดปุ่มเก็บเครื่องเกมพกพา ถอดเคีย์บอร์ด

“เอาละที่รัก ตั้งใจฟังสักแป๊บนะ” แอเรียลกวักมือ ทิ้งตัวนั่งลง
บนโซฟาตัวตรงข้าม วางแท็บฉายโฮโลแกรมและเปิดข้อมูลให้ดู
“รอบนี้ทางรายการไม่ได้ให้สคริปต์มาด้วย”

“ไม่มีสคริปต์?”

“ถูกต้อง ไม่มีสคริปต์ให้เลย”

คนฟังทำหน้าประหลาด “ไม่ใช่ว่าทำอะไรไม่ถูกใจแล้วจะโดน
ไล่ลงจากเวทีใช่ไหม”

“ใครจะไปกล้าทำอย่างนั้นกัน แค่อยากจะทำให้มันเป็นธรรมชาติ
ละมั้ง เอาละ เดี่ยวเวลามันจะไม่พอ เธออ่านรายละเอียดหัวข้อที่
เขาจะพูดคุยกันวันนี้แบบคร่าว ๆ ก่อนนะ เดี่ยวฉันจะหาทางเข้าไป
คุยกับผู้ช่วยผู้กำกับสักแป๊บหนึ่ง”

วาทินโบกมือ แอเรียลมองอยู่ชั่วครู่ แม้จะติดกังวลอยู่บ้าง แต่
ก็คิดว่าวาทินไม่ใช่เด็กสามขวบพูดจาไม่รู้เรื่อง

หลังจากนั้นผู้จัดการส่วนตัวสาวจึงเดินออกจากห้องรับรอง นักแสดง มุ่งตรงไปอีกด้าน

ตั้งแต่ลาออกจากการประจำมา หลายปีแล้วที่แอเรียลทำงานในตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวในสังกัดบริษัทหนึ่ง เธอคิดว่าตัวเองดวง 'ไม่ดี' เพราะดาราในความดูแลไม่ค่อยมีชื่อเสียง กระทั่งปลายปีก่อน เกิดล้มหล่น เธอไปคว่ำงานแสดงหนึ่งมาได้ เป็นภาพยนตร์แนว มิวสิคัลกับนักร้องสาวเสียงใสดีกรีระดับโลก เมื่อป้อนให้เด็กตัวเอง จנדิงเปรี้ยวปร่า อีกฝ่ายกลับเซี่ยเธอทิ้ง แล้วจ้างผู้จัดการส่วนตัว คนใหม่ที่มีชื่อเสียงและคอนเนกชันมากกว่า แน่่อนว่าตอนนั้นทำเอาแอเรียลโมโหจนลมออกหูอยู่นาน คิดว่าคนที่ช่วยดัน คนที่ช่วยพยายามวิ่งเต้นตาแทบเหลือกก็เป็นเธอแท้ ๆ แต่กลับโดนตอบแทนกันอย่างนี้เสียได้ คนผิดไม่ใช่เธอ แต่กลับโดนหลายคนมองว่าไม่มี ความสามารถ

ต่อมา แอเรียลก็บังเอิญได้เจอกับวารินเช้า

ว่าอย่างไรดี...แอเรียลยี้ดวารินเป็นเหมือนขนไม้กลางทะเล ของเธอตอนนี้เซี่ยวะนะ

เพราะบริษัทคิดว่าเธอไร้ความสามารถในการจัดการงาน ดาราในความดูแลจึงพลอยไม่ประสบความสำเร็จไปด้วย ดังนั้นจึง มีการโยกย้าย ทำให้เธอไม่ต่างจากว่างงานอยู่เป็นเดือน เมื่อได้เจอกับวาริน จะคิดอย่างนั้นก็ไม่น่าแปลก

วารินเป็นคนที่มือโบหน้ามอมง ตาเรียวสีเขียวอ่อน ปากรูป กระจับ แม้จะรูปร่างโปร่งบาง ดูตัวเล็กไปบ้าง แต่ก็เป็นคนมีความ สามารถคนหนึ่ง

วารินมืออว่าเจ็ดจำชุกซ่อนอยู่แบบที่เจ้าตัวเองก็ไม่รู้ อุปนิสัย และภาพลักษณ์ภายนอกมีความเป็นเด็กหลงเหลืออยู่มาก เข้ากับ แคร็กเตอร์ 'น้องชายหมาป่าตัวน้อย' เป็นอย่างดี สมัยนี้ส่วนสูง ไม่ใช่อุปสรรคสำหรับวงการบันเทิงอีกแล้ว ขอแค่มีบทบาทเหมาะสมก็

ไร้ซึ่งปัญหา อีกอย่าง... ช่วงนี้เธอก็พาวารินไปยิมและกินอาหารเสริม จนมีกล้ามเนื้อและส่วนสูงเพิ่มขึ้นบ้างแล้ว

แอเรียลไม่ใช่แมวมองก็จริง แต่เธอทำงานวงการบันเทิงมานาน ไม่วิวที่จจะวิ่งไล่ตามไปแนะนำตัวกับอีกฝ่าย

เวลานั้นมือทั้งสองข้างของวารินถือถุงข้าวของแบรนต์เนมเต็มไปหมด ดูแล้วไม่ใช่คนขาดแคลนเงิน ตอนที่ชักชวนก็คิดว่าคงต้องดีอย่างมากหน่อย แต่ปรากฏว่าอีกฝ่ายสนใจแค่ว่าค่าตอบแทนได้เท่าไร พอรู้โดยประมาณแล้วก็พยักหน้ารับอย่างว่องไว

แอเรียลพาวารินไปพบกับเพื่อนที่เป็นเจ้าของห้องเสื้อเล็ก ๆ อีกฝ่ายกำลังตามหานายแบบเพื่อโฆษณาโชว์หน้าร้านอยู่ และเสนอให้ลองถ่ายงานนั้น

แอเรียลรอดด้วยใจครุ่นคิดหลายตลบ เมื่อเห็นร่างเล็กเดินออกมาจากห้องเปลี่ยนเสื้อ เธอก็เบิกตากว้าง

วารินที่ถูกจับแต่งเนื้อแต่งตัวและแต่งหน้าเดินมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเธอตอนนั้น แม้ดวงตาจะไม่ได้นุ่มนวลเป็นมิตร แต่ออร่าวิบวับบางอย่างก็กระแทกตาจนอดจะอุทานออกมาไม่ได้ เส้นเลือดใต้ผิวหนังคนมองก็สูบฉีดรุนแรง ยิ่งเห็นอีกฝ่ายไปยืนเข้าฟิล์ม และทำตามคำสั่งของตากล้อง หัวใจก็เหมือนจะกระเด็นกระดอนออกมา

รูปร่างผ่าน หน้าตาผ่าน การแสดงออกผ่าน! ฟ้าเข้าข้างเธอแล้ว!

แน่นอนว่าสำหรับมือใหม่ ยังไร้ประสบการณ์ ชายหนุ่มโดนตากล้องบ่นอยู่หลายประโยค แม้วงหน้าจะเริ่มบูดบึ้งอยากตอยคน แต่ครู่ต่อมาก็ทำความเข้าใจได้ แล้วค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนไปตามสิ่งที่ช่างภาพต้องการ

วารินมีความสามารถ...

นั่นเรียกว่า ‘พรสวรรค์’ ได้เลย

คนบางคนอาจจะต้องฝึกฝนพัฒนาตัวเอง นานเป็นเดือน ๆ เป็นปี ๆ แต่สำหรับผู้ที่มิพรสวรรค์...พวกเขาใช้เวลาเพียงแค่ชั่วขณะ ก็สามารถทำมันออกมาได้ดี ราวกับพระเจ้าได้มอบความถนัดด้านนี้ให้เป็นของขวัญ แอเรียลแทบอยากจะลากวารินไปเซ็นสัญญากันเสียเดี๋ยวนั้น แต่ติดที่ว่าเมื่อสอบถามข้อมูลลึกลงไปมากกว่านี้ ปรากฏว่าผู้มีพรสวรรค์ที่ฟ้าส่งมาให้ นั่นก็คือ ‘วาริน พินิจนันท์’ ทายาทคนรองของตระกูลพินิจนันท์นั่นเอง

ตอนนั้นแอเรียลใช้เสียงสูงไล่ตามไปว่า ‘เธอคือคุณชายเกอร์จอมเอาแต่ใจของตระกูลพินิจนันท์คนนี้นะหรือ’

วารินมีท่าทีเหมือนไม่อยากจะพูดถึงหัวข้อนี้ ความเป็นมาของอีกฝ่ายทำให้แอเรียลคิดหนักมาก แม้ว่าช่วงนี้ข่าวราว ๆ ของวารินจะไม่ค่อยมีแล้ว ทว่าคนที่ทำอาชีพเกี่ยวกับชื่อเสียง...ต้องถูกจับตามองจากผู้คนทั่วโลก ซ้ำยังอาจถูกยกเรื่องไม่ดีในอดีตขึ้นมาโจมตี เว้นแต่วารินจะสามารถใช้เวลาพิสูจน์ตัวเองให้ทุกคนได้เห็นจริง ๆ

ในเมื่อเป็นแบบนี้...เธอจะดันวารินได้จริงหรือ

แต่จะให้ปล่อยคนที่มีพรสวรรค์แบบนี้ไป แอเรียลก็รู้สึกผิดกับตัวเองเหลือเกิน เธอมีความรู้สึกว่าอยากจะให้ใครต่อใครได้เห็นวารินเหมือนที่ตนเห็น แต่ก่อนหน้านั้น ด้วยชื่อเสียง ‘คุณชายจอมเกเรตระกูลพินิจนันท์’ คนในกองถ่ายส่วนมากก็มีอคติไปก่อนแล้ว เข้าใจผิดว่ามีเส้นสายบ้าง แค่อยากมาเล่นสนุกบ้าง ไม่เชื่อมั่นในตัววารินเท่าไรนัก งานที่ได้รับจึงมีแต่งานตัวประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ใช่ตัวเด่นอะไร อย่างละครที่ฉายบนเว็บไซต์เครือข่ายดวงดาวเรื่องนี้ก็เช่นกัน บทสแกนจะน้อยนิด เป็นน้องชายของตัวร้ายในเรื่อง ถือเป็นตัวร้ายเบอร์สามที่มีบทออกมาแค่ชั่วแวบ จากนั้นก็โดนยิงตายในอีกสามชั่วโมงถัดไป แทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำ

ยังดี...วารินมีแฟนคลับกลุ่มเล็ก ๆ อยู่บ้าง

แอเรียลคิด ๆ แล้วก็ถอนหายใจ เธอเดินไปหยิบของที่น่าติด

มาด้วย จากนั้นใช้สายตาอันเฉียบคมมองหาผู้ช่วยผู้กำกับ เมื่อเจอ ก็เนียน ๆ แทรกเข้าไปใกล้ ส่งเสียงทักทายอย่างเป็นกันเอง

“ไซมอน ไม่เจอกันนานเลยนะ”

ชายหนุ่มเจ้าของชื่อหันมามอง เมื่อเห็นว่าเป็นคนรู้จักก็ละมือจากงาน เดินเข้ามาทัก “แอเรียลนี่ เป็นยังไงบ้าง วันนี้พาเด็กมาร่วมงานหรือ คนไหน แล้วคิวช่วงไหนละ ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย”

รายการนี้เป็นรายการฉายหนึ่งชั่วโมงสี่สิบนาที แต่ไม่ใช่ว่าในหนึ่งชั่วโมงจะมีแค่ช่วงเดียว ช่วงที่วาธินมาออกพร้อม ๆ กับเพื่อนร่วมถ่ายละครนั้นเป็นแค่ช่วงเล็ก ๆ ช่วงหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นไซมอนจะถามแบบนี้ก็ไม่แปลก

แอเรียลตอบกลับ จากนั้นก็ยื่นของในมือไปให้เพื่อน

“เฮ้ย ฉันรู้ว่านายทำงานอยู่ที่กองนี้ ก็เลยเอามาให้ละ ร้านนี้อร่อยมากนะ”

ไซมอนมองกล่องขนมซึ่งบรรจุในถุง จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองเพื่อน หรือตาลง “แอเรียล เธอจะติดสินบนฉันหรือ”

แอเรียลไอคืออกแค้น “เปล่าสักหน่อย”

“ให้ตายสิ เธอมายื่นให้ฉันกลางกองแบบนี้เดี๋ยวก็ได้มีเรื่องเข้าใจผิดกันพอดี”

ไซมอนหน้ายู่ เดินหลบจากมาอีกทาง ซึ่งแอเรียลก็ตามมาด้วย เธอรู้สึกผิดอยู่นิดหน่อย แต่ก็ไม่มีทางเลือก

ไม่มีใครอยู่รอบ ๆ แล้ว ไซมอนยังไม่ยอมรับขนมจากมือเธอไป

“เธอจะใช้ความเป็นเพื่อนสมัยมหา'ลัยของเราให้ฉันช่วยให้แอร์โธมเด็กเธอหรือไง บอกไว้ก่อนนะ ฉันทำงานร่วมกับผู้กำกับวรุณ เขาเอาแต่ใจตัวเองจะตาย ไม่มีทางยอมให้ฉันออกความเห็นหรอก เธอเอาของกลับไปเถอะ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ” แอเรียลโบกมือ “อีกอย่าง...ฉันก็ไม่ได้

มาเพื่อจะให้ นายช่วย ให้ แอร์โธมอะไร เด็กฉันทั้งนั้นแหละ ฉันแค
อยากถามอะไรนิดหน่อยก็เท่านั้นเอง”

“ถาม? เธอจะถามอะไรล่ะ” ท่าที่ไซมอนอ่อนลง

“ฉันอยากรู้ว่ารายการวันนี้มีซีเล็กเตอร์มาด้วยหรือเปล่า”

ซีเล็กเตอร์ หมายถึงบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้คัดเลือก พื้นฐาน
ดูคล้ายกับแมวมอง แต่ลงลึกแล้วต่างกัน

พวกเขาไม่ได้ค้นหาแค่คนที่มีความสามารถ แต่หากระทั่งคน
ไร้ความสามารถ ไม่ได้ช่วยพาไปดันให้มีชื่อเสียง แต่เป็นการพินหา
คนที่เหมาะสมไปอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม เหล่าโปรดิวเซอร์
นายทุน ผู้เขียนบท อาจจะมีการกำหนดเอาไว้อยู่แล้วว่าในรายการ
หรือภาพยนตร์ของตนจะต้องมีคนที่ไม่ ‘ไม่มีชื่อเสียง’ หรือคนที่ ‘ไม่
เด่นมาก’ แต่แสดงได้ดีอยู่ด้วย เพราะพวกเขาอยากจะให้จุดรวม
ความสนใจของผู้ชมไปอยู่ที่ใครบางคน ต่างจากแมวมองที่ต้องการ
คนเก่ง ๆ ไปร่วมงาน

หลังจากแอเรียลถามอย่างนี้ ไซมอนก็ดูจะเข้าใจขึ้นมา เขานิ่ง
ไปเล็กน้อย จากนั้นจึงค่อย ๆ พยักหน้า

“รายการหนึ่งส่งซีเล็กเตอร์มาจริง ๆ แต่พวกเขามีคนทีเล็งไว้
อยู่แล้ว”

ในตอนที่ได้ยินประโยคหน้า ดวงตาของแอเรียลวาววับ แต่
เมื่อประโยคหลังดังขึ้น เธอก็ห่อเหี่ยวลงทันที ตอนแรกเธอตั้งใจ
จะสอบถามว่าซีเล็กเตอร์มาจากรายการหรือภาพยนตร์ใด แต่ตอนนี้
เธอไม่อยากรู้แล้ว

“พวกเขาสนใจเรย์มอนด์ พระเอกที่แสดงละครบนเว็บไซต์
เรื่องเดียวกับเด็กของเธอนั่นแหละ”

“งั้นหรือ...”

ถึงแม้แอเรียลจะพอรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาก็ต้องประชุม ต้อง
คัดเลือก ต้องลงความเห็นว่าจะสนใจใครเป็นพิเศษเอาไว้บ้างแล้ว และ

ซีเล็กเตอร์จะมาดูการทำงานของคนคนนั้นว่าเหมาะสมจริงหรือไม่ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็อดเสียตายเป็นอย่างไรมิได้ ส่วนขัดเคืองใจนะมีมากกว่า เพราะเธอมอนด์เป็นดาราในความดูแลของผู้จัดการคนหนึ่ง ซึ่งอยู่สังกัดบริษัทเดียวกัน และอีกฝ่ายก็เป็นคู่แข่งของเธอมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วด้วย

หญิงสาวถอนหายใจกรอบ “ขอบใจมาก ขนมนี้นายเอาไป ...”

“แเอเรียล” เสียงของวาธินดังขึ้น จากนั้นตรงมุมทางเดินก็มีวงหน้ายื่นออกมา “ปวดท้อง ห้องน้ำอยู่ไหนนะ”

แเอเรียลถอนหายใจอีกเฮือกอย่างช่วยไม่ได้ “ไม่ใช่สตาฟฟ์ บอกนายแล้วหรือไง เดินไปสุดทางด้านนั้น”

เดี๋ยวจะขึ้นเวทีอยู่แล้ว วาธินไม่ได้มีท่าทีตื่นเต้นกังวลใจอะไรนัก พอได้รับคำตอบก็ก้าวไว ๆ ไปทันที แเอเรียลดึงสายตากลับมาก็มองเห็นว่าเพื่อนชายมองไปยังจุดที่วาธินโผล่หน้ามาเมื่อสักครู่ สายตาดูแปลกประหลาดอยู่บ้าง

“นั่นเด็กในความดูแลของเธอหรือ”

“อือ ใช่แล้ว” แเอเรียลตอบรับอย่างช่วยไม่ได้

ไซมอนไม่ได้พูดอะไรต่อจากนั้นอีก แเอเรียลก็ไม่อยากพูดถึงเรื่องซีเล็กเตอร์แล้วเช่นกัน

ช่างเถอะ เด็กนั้นยังไม่กระตือรือร้นเลย แล้วเธอจะหุดหู่ไปทำไมกัน

วาธินถูกจับแต่งหน้า เปลี่ยนเสื้อ และตัดแต่งทรงผมสีแดง เลือดหมูของตัวเอง ต่อมาก็ถูกพามายังพื้นที่รอสแตนด์บายซึ่งมีนักแสดงคนอื่น ๆ คอยอยู่ก่อนแล้ว

นักแสดงมีทั้งหมดสามคน รวมวาธินด้วยก็เป็นสี่ พวกเขาทั้งหมดคือนักแสดงชุดเดียวกับที่เคยเล่นละครบนเว็บไซต์ด้วยกัน

เมื่อหลายเดือนก่อน และขณะนี้ก็กำลังฉายอยู่ด้วย การที่มาออก
รายการก็เป็นเพราะอยากจะช่วยเพิ่มเรตติ้งของละครเรื่องนั้นนั่นเอง
วารินไม่ได้สนิทสนมกับคนเหล่านั้นเลย บทเขามีน้อยมาก
และเป็นช่วงคิวถ่ายไม่ค่อยพร้อมกันด้วย

“ไฉ วาริน” เรย์มอนด์ ซึ่งแสดงเป็นพระเอกเอ่ยขึ้น อีกฝ่าย
และวารินนั้นเซ็นสัญญาเป็นดาราในสังกัดบริษัทเดียวกัน “ไม่เจอกัน
นานเลย ที่บริษัทก็ได้เจอกัน สบายดีนะ”

“สบายดี ขอบใจ”

จากนั้นบรรยากาศก็ตกอยู่ในความเงียบอันน่าอึดอัด

วารินคิดว่าคนคนนี้ก็ไม่ได้อยากจะมาเสวนาอะไรกันเท่าไร
หรอก แต่เป็นเพราะอีกฝ่ายวางแคร็กเตอร์ของตัวเองเอาไว้ว่าเป็น
พวกสนุกสนาน ยิ้มแย้ม เข้ากันได้กับทุกคนต่างหาก สิ่งนี้ของวงการ
บันเทิงเป็นอย่างหนึ่งที่วารินไม่ชอบเอาสัก ๗ เขาชอบทำงานแสดง
มีรายได้สูง แต่เกลียดการที่ต้องมาคอยปั้นหน้า แสดงตัวตนที่ไม่ใช่
ตัวเองต่อหน้าคนอื่น แน่่อนว่าชายหนุ่มไม่เคยมีความคิดอยากจะ
ทำแบบนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

แต่ไม่ปากร้าย ไม่ใช่ไม่โห่ดุดหิดหรือหาเรื่องต่อยตีคนอื่น
อย่างเมื่อก่อน ตั้งใจทำงานแบบที่พี่ชายว่าไว้ก็พอแล้ว

ไม่นานนัก สเตาฟก็มาเชิญให้คนทั้งหมดขึ้นเวที

พวกเขาทั้งสี่คนถูกเชิญให้นั่งลงหลังจากแนะนำตัวหยอดมุก
อะไรกันกับพิธีกรเรียบร้อย วารินได้นั่งบนเก้าอี้กลมสูงด้านหลัง
พร้อมกันกับนักแสดงอีกคน ส่วนพระเอกกับนางเอกนั้นนั่งบนโซฟา
ด้านหน้า

ตลอดการดำเนินรายการ พิธีกรเน้นไปที่การพูดคุยกับ
พระเอกและนางเอกเสียเป็นส่วนใหญ่ เนื้อหาโดยรวมก็เป็นเรื่อง
เกี่ยวกับละครเว็บไซต์ที่กำลังฉายอยู่ในตอนนี้ ไม่ก็เรื่องที่ผ่านมาใน
กองถ่าย พวกเขาเล่าเรื่องตลก ๆ มิน ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการถ่ายทำ

สร้างเสียงหัวเราะเฮฮาไปทั่วทั้งห้องอัด

แม้ก่อนหน้านี้วรินจะเป็นอัมพรพาล ตอนนี้ก็เป็นนักแสดงหน้าใหม่ แต่ก็มีความพรบด้านงานบันเทิง ไม่มีสคริปต์แต่ก็วางตัวได้ดี ไม่พูดมากไปไม่เรียกร้องความสนใจมากไป เนื้อหาที่ตอบคำถามพิธีกรจะต้องไม่เด่นจนเกินไป ดังนั้นชายหนุ่มจึงนั่งติดจะเอนหลังนิด ๆ สีหน้าไม่แสดงออกอะไรเป็นพิเศษ คิดว่าดีเสียอีก นั่งเฉย ๆ ก็ได้คำตอบแทน

แอเรียลที่อยู่ด้านล่างมองผ่านจอมอนิเตอร์ ตาจับจ้องมองเด็กของตัวเองสลบกับพระเอกและนางเอกอยู่ตลอดเวลา เธอรู้ดีว่าวรินถูกแต่งหน้าและแต่งตัวให้ราบเรียบจิตใจจาง เรียกได้ว่าพยายามปกปิดออร่า ลดความเด่นลงไปเลยก็ไม่ผิดนัก เพื่อที่จะไม่ให้ดึงดูดสายตาและแย่งซีนตัวหลักในรายการ

“ไวด์น่าสงสารจัง”

“พิธีกรแทบไม่ถามอะไรไวด์เลยนี่ แล้วแบบนี้จะเชิญมาทำไม”

“ฉันจะบ่นรายการนี้ในเว็บไซต์เครือข่ายดวงดาว คอยดู!”

เสียงแฟนคลับสามคนของวรินดังขึ้นมา แอเรียลได้ยินแล้วได้แต่ถอนหายใจ

นั่นสินะ คงมีแต่พวกเธอแล้วแหละที่มองเห็นข้อดีของเจ้าหมอนั้น...

แอเรียลหันไปมองที่จออีกครั้ง เธอเห็นว่าพิธีกรให้ทุกคนลุกขึ้นยืนเพื่อส่งของขวัญ จากนั้นก็ผายมือเพื่อให้เหล่านักแสดงนั่งลงอีกครั้ง ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ แต่จู่ ๆ เสียงร้องด้วยความตกใจกลับดังลั่นขึ้นมา

ผู้จัดการสาวสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นว่าเก้าอี้ตัวสูงที่วรินเพิ่งนั่งกลับลงไปนั่นจู่ ๆ ก็ม้วนพาเอาร่างเด็กหงายหลัง กล้องที่บินอยู่รอบเคลื่อนที่เข้าไปใกล้และจับจ้องจากมุมสูงในทันที ได้เวทียี่มีอ่างเป่าลมติดตั้งรออยู่ก่อนแล้ว ด้านในบรรจุเม็ดโฟมเล็ก ๆ เอาไว้มากมาย พอ

วารินหายใจหลังตกลงไป เม็ดโฟมเบาหวิวพวกนั้นก็แตกกระจาย ปลิวว่อนไปทั่ว

วารินจมอยู่ในทะเลเม็ดโฟมชั่วขณะ เห็นเพียงขาข้างหนึ่งโผล่ออกมา ข้อเท้าเรียวเล็ก และรองเท้าผ้าใบสีดำตัดกับสีผิว ต่อมา เหมือนจะรู้ตัว คนที่จมอยู่ในกองขาว ๆ ก็โผล่ศีรษะพรวด สะบัดไป มาเพื่อไล่เม็ดโฟมที่ติดอยู่โดยอัตโนมัติ

เสียงดัง ‘แต่แต่’ ดังขึ้นฉุกฉางหวะ

“เซอร์ไพรส์!”

“เซอร์ไพรส์?” วงหน้าของวารินค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นบึ้งตึง เมื่อเข้าใจ “อย่าบอกนะว่ารายการ lol อีกแล้ว?”

ผู้คนในห้องส่งหัวเราะออกมา เข้าใจแล้วว่าเป็นการแก๊งที่ แทรกอยู่ในรายการด้วย ในตอนที่ร่างเล็กกระโดดออกมาจากอ่าง เป่าลม เรย์มอนด์ก็ถือตัวฉายโฮโลแกรมเข้ามาใกล้ มันฉายเป็นป้าย ตัวอักษรตุ๊กตุ๊ก ๆ ว่า ‘โดนแล้วนะ’

“เสียใจด้วยนะ แต่ไม่ใช่รายการ lol หรือก”

วารินมองใบหน้าที่ทำเป็นยิ้มแยมร่าเริงสดใสแล้วโคตรจะ ห่มั่นไส้ มือกำหมัด แต่แล้วก็เปลี่ยนเป็นกำโฟมในอ่างปารีสอีกฝ่าย ทำให้เรย์มอนด์หัวเราะ กระโดดหลบแล้วรีบว่า

“ขอโทษ ๆ ๆ นี่ไม่ใช่ความคิดฉันนะ นู่น คุณณาเลย!”

“...” วารินข่มความรู้สึกอยากย่นบันทึยไ้พระเอกนี้ให้จม กองเม็ดโฟมเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“โอเค ๆ ๆ พอแล้ว ๆ” เรย์มอนด์ทำเป็นหัวเราะ มองผมยุ่ง ๆ ที่เต็มไปด้วยเม็ดโฟมของวาริน ก่อนจะมาสะดุดกับท่าทีของอีกฝ่าย สีหน้าบูดบึ้งแต่กลับมีเสน่ห์ที่น่ามอง คิดในใจว่าแย่แล้ว เขาไม่ควรไว้ แอร์โหม่ววารินมากกว่านี้ ไม่อย่างนั้นความสนใจจะถูกดึงไปจาก ตัวเองจนหมด คิดดังนั้นก็รีบยกมือเบรก “เอาละ ๆ ถึงจะแก๊งนาย แต่มีขอตอบแทนให้ด้วยนะ”

“ไม่อยากได้”

กล้องตัวหนึ่งจับใบหน้ายิ้มแหยของเรย์มอนด์ อีกตัวจับใบหน้าของวารินเอาไว้ เหล่าแฟนคลับที่ได้รับอนุญาตให้มาร่วมรายการด้านล่างเวทีมองเห็นภาพจากกล้องทุกตัว ต่างจากเวลารายการออกฉายจริง จะตัดต่อตามที่คุณกำกับเลือก

ด้านแอเรียลก็มองเห็นภาพจากกล้องทุกตัวแล้วเช่นกัน วินาทีแรกเธอตกใจเป็นอย่างมาก ต่อมาก็คือโมโห แต่ตอนนี้กลับใจเย็นลง เห็นแล้วว่าท่าที่เป็นธรรมชาติทำอะไรแบบที่อยากทำของวารินเป็นการเรียกความสนใจของผู้อื่นได้โดยไม่รู้ตัว

รายการไม่ได้ใส่ใจจะให้แอร์โรว์วารินเป็นพิเศษ ดูท่าแล้วที่เลือกจะให้วารินโดนแกล้งนี่ก็เพราะตั้งใจจะส่งบทเด่นให้เรย์มอนด์เช่นกัน พนันได้เลยว่าตอนรายการออกฉาย ก่อนถึงฉากแกล้งนี้ จะต้องมีการตัดตอนที่เรย์มอนด์เป็นคนคิดแผน ตัดตั้งกับดักแกล้ง และฉากตอนถือป้ายไฮโลแกรมออกมาเฉลยมากมายแน่ ๆ

นักแสดงที่เหลือไม่เคยเซ็นเซอร์เกี่ยวกับรายการกรลันแกล้งจำพวกนี้ ส่วนวารินเคยออกรายการแกล้งชื่อดังอย่าง lol มาแล้วหลายหน ทางรายการจึงคิดว่าวารินน่าจะเป็นตัวเลือกที่โอเค ไม่มาฟ้องร้องไว้วายกันทีหลัง

ผู้คนที่ตั้งวงการบินเท็งรูดี คนโดนแกล้งจะมีสภาพไม่น่าดู มีน้ ๆ เตื่อ ๆ จากที่สวยส่งาก็อาจจะกลายเป็นเฟอะพะได้

แอเรียลมองเรย์มอนด์ที่พยายามจะเข้าควบคุมสถานการณ์เสียงของพระเอกลอดผ่านไมค์ออกมา

“รับรองของปลอมใบนี้ นายสนใจแน่นอน ฉันให้เป็นกระเป๋าดูใหม่ ของแบรนด์ x เลยเป็นไง ให้นายเลือกรุ่นด้วยเข้า”

เรย์มอนด์ท่าที่เหมือนตนเป็นคนใจป้ำ ขอโทษด้วยของราคาแพง และก็คิดว่าอินให้ดูเหมือนเป็นพวกหน้าเงินกับอีกแค่ของแบรนด์เนมพวกนั้นเช่นกัน เสียงหวีดร้องบอกว่าเรย์มอนด์ใจดีของ

เหล่าแฟนคลับดังมาอย่างต่อเนื่อง

หากเป็นคนอื่นบางทีอาจจะตอบกลับไม่ถูกไปแล้ว แต่วาริน กลับเลิกคิ้วสูง หันหน้าไปมองคนพูดเต็มตา

“นายพูดจริง?”

“อ่า...แน่นอน”

วารินซ่อนใบหน้าแสบะยิ้ม ปิดมือสองข้างแปะๆ ไปมา ก่อน เดินเข้ามาคล้องไหล่อีกฝ่ายไว้ “ดีเลย ฉันอยากได้รุ่น...แล้วก็...ด้วย สีเทาสวยมาก แน่نونว่าสีดำก็ดูดี ดูดีทุกสี!”

“เอ๊ะ...อ้อ ได้! ให้นายทุกสี!”

แอเรียลที่ยืนกอดอกอยู่ที่เดิมหลุดหัวเราะออกมา จ้องมอง แววดาฟิ่งพอใจที่เป็นประกายระยิบระยับอย่างไม่คิดจะปิดบังของ วาริน ส่วนหนึ่งอ่อนใจ อีกส่วนหนึ่งก็นึกอยากหัวเราะให้ดังกว่านี้ หูได้ยินเสียงผู้ชมด้านล่างดังแว่วมา

“คนคนนั้นคือคนที่เล่นเป็นดอกเตอร์เอียนใช่ไหม ตัวร้ายที่ใช้ มิถด่าตัดแทงคนแล้วโดนยิงตายคนนั้น”

“ใช่ๆ เหมือนจะ निकอกบ้างแล้ว ก่อนหน้านั้นพิธีกรก็แนะนำ แล้วนะ แต่เหมือนฉันจะมัวแต่สนใจเรย์มอนด์เกินไปจนไม่ได้ยินเลย เหมือนจะไม่เด่น แต่พอดูดี ๆ ก็น่ารักอยู่นะ”

รอยยิ้มของผู้จัดการสาวลุ่มลึกกว่าเดิม แม้แต่กลุ่มแฟนคลับ ตั้งเดิมอันแสนเหนียวแน่นของเรย์มอนด์ก็ยังมีความคิดแบบนี้ และ อาจเพราะเธอมีแต่กระหิมียิ้มย่อง จึงไม่ทันสังเกตเห็นสายตาที่ จับจ้องพิจารณามาจากอีกด้านหนึ่ง

แอเรียลถือขวดน้ำดื่มก้าวเข้าไปในรถไฮเวอร์คาร์ของตัวเอง เมื่อประตูปิดดังบลงอย่างนุ่มนวลก็เห็นชายหนุ่มที่ปรับเบาะนอนเอนราบพักสายตาอยู่ข้างๆ ที่แรกไม่คิดจะรบกวน แต่เพราะทนอยากจะระบายและพูดคุยด้วยไม่ไหว จึงใช้ของเย็นๆ แบนเข้า

ที่แก้มที่ขีดเครื่องสำอางออกจนใสกึ่งแล้วนั้น

“อ้อ อย่าติ ง่วง”

“ถ่ายรายการไม่ถึงสามชั่วโมงบ่นว่าง่วง ต่อไปถ้ามีงานใหญ่มาจะทนไหวได้อย่างไร เอางี้ เย็นนี้ฉันจะพานายไปyim”

เสียงครวญลากยาวดังมาทันที “ไม่ละ คินนี่ฉันนัดกับโจเอลเอาไว้ เดือนหน้าแล้วกัน”

“เดือนหน้า? จะมีใครเขาขอผัดวันได้เวอร์แบบนี้บ้างเนี่ย” แอเรียลสายหน้า ไม่ได้เข้าซี่ เพราะคิดว่าเย็นนี้ค่อยไปลากเจ้าตัวเองง่ายกว่า ยกพี่ชายมาอ้าง แค่นั้นวาทินก็ยอมเป็นเด็กดีแล้ว

หญิงสาวกดปุ่มให้โฮเวอร์คาร์ทำงาน พอมันลอยขึ้นจากพื้นและแล่นออกจากบริเวณที่จอดรถของตึก ก็ตัดสินใจเปลี่ยนเป็นโหมดขับเคลื่อนอัตโนมัติ

“ตอนที่ตกลงไปในกองเม็ตโฟมนั้นเป็นยังไงบ้าง ไม่ได้แผลหรือชัดยอกอะไรใช่ไหม”

วาทินที่เล่นสกายรัดขี่มืออยู่สายหน้า

ท่าทางดูจะไม่ได้โมโหอะไร อาจจะมีความรู้สึกตอนนั้นไปแล้วด้วยซ้ำ ไม่ก็เพราะได้กระเป๋าสแบรนต์เนมอุดปากไว้ เห็นเด็กในความดูแลของตนง่ายเสียขนาดนี้ก็อดจะกลอกตาไม่ได้

เพราะรายการที่ไปออกเมื่อสักครู่ไม่ใช่รายการกัลั่นแกลังดาราโดยเฉพาะ ดังนั้นแอเรียลจึงเป็นห่วงอยู่บ้าง กลัวว่าทางกองจะหละหลวมเตรียมการเอาไว้ไม่ดี

เอาจริง ๆ เธอยังชุ่นเคืองอยู่หน่อย ๆ ไม่สิ ก็ค่อนข้างมากพอดู

“รายการนี้ก็ทำเกินไป เชิญนายมาเหมือนนี้ให้เป็นตัวประกอบแล้วยังไม่แจ้งฉันที่เป็นผู้จัดการล่วงหน้าอีกว่าจะมีการแกลังกันแบบนี้ มีน่าละถึงไม่มีสคริปต์ให้ ถึงนายจะดึงความสนใจไปได้เองช่วงหนึ่ง แต่เชื่อเถอะว่าตอนติดต่อออกมาจริง ๆ ที่ผู้ชมทางบ้านเห็นน่าจะมีแต่ เรย์มอนด์ เพชรวรรณ คนนั้นเต็มไปหมดแน่ ๆ!”

ที่แรกวารินไม่สนใจ แต่พอได้ยินก็รู้สึกขุ่นเคืองเช่นกัน “ช่างมันเหอะ ไร่บ้านนั้นก็ดูชื่อป้อจะตาย ตอนกลิ้งไม่จับภาพก็แอบเบ้าปากใส่ฉันด้วย คอยดูฉันจะให้คนใจป้าซื้อกระเป๋าให้เพิ่มอีกสักสองสามใบ เอาให้กระเป๋าฉีกไปเลย”

“นี่ๆ เรื่องปากหาเรื่องพูดลับหลังได้ แต่ต่อหน้าห้ามเขียนะอีกอย่าง...จะว่าเขาแต่ก็ต้องเข้าใจด้วยว่าทางนั้นนะแฟนคลับเยอะกว่านาย นายเองถ้าไม่พอใจก็ต้องกระตือรือร้นกว่านี้ ถึงตอนนั้นพอดีงกว่า “ไม่ใช่ว่าจะสะใจกว่าหรือ”

“สะใจ? ใครจะไปสนใจทำเรื่องเด็ก ๆ แบบนั้นไม่ทราบ”

แอเรียลอยากจะพูดว่าก็นายไง แต่พอคิดว่าปลุกใจด้วยวิธีนี้ไม่สำเร็จก็เปลี่ยนวิธี “เมื่อวานซินฉันท้าได้ว่านายบ่นว่าอยากจะได้เสื้อชุดตัวใหม่ราคาเป็นหมื่นนั้นไม่ใช่หรือไง ถ้าไม่ขยันแล้วจะเอาเงินเยอะๆ มาซื้อของที่อยากได้ได้ยังไง จริงไหม”

นิ้วที่กดจิ้มหน้าจอไฮโดแกรมอยู่ชะงักไป สีหน้าแสดงออกว่าอยากได้ แต่ก็เหมือนอยากจะตัดใจ ส่งเสียงจี้จี้กับอากาศ “แต่รับงานเยอะมันเหนื่อยเกินไป ฉันเองก็ไม่ได้คิดจะทำงานนี้ตลอดไปด้วย”

“ทำไมละ นี่ ไรต์ นายนะเป็นคนมีพรสวรรค์นะ เชื้อฉันเถอะ อันที่จริงฉันว่าถ้านายได้โอกาสแสดงหนังดี ๆ สักเรื่อง...” แอเรียลกำลังเอ่ย ทว่าสายรัดข้อมือของเธอกลับส่งสัญญาณว่ามีคนติดต่อเข้ามาก่อน

เป็นนมเบอร์ไอดีแปลกที่ไม่ได้บันทึกเอาไว้ เธอทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวดาราดารา ปกติก็มีคนติดต่อมาจากหลาย ๆ ที่อยู่แล้ว จึงไม่ได้คิดอะไรมากและกดรับสาย

วารินยังนั่งปิดดูเว็บไซต์สินค้าไปเรื่อย ๆ ก็ต้องสะดุ้งเมื่อผู้จัดการสาวร้องอุทานเสียงดังขึ้นมา เธอหันขวับมาทางนี้ อ้าปากค้างทำตาโตอย่างตื่นตะลึง เหมือนจะซ็อกไปประมาณหนึ่งนาที

เต็ม ๆ พอตั้งสติได้ก็กลลนรับคำอย่างขั่นแข็งอยู่หลายหน ทั้งยัง
นอนน้อมเป็นพิเศษ หลังวางสายก็อึ้งเงียบอยู่ครู่ใหญ่

วาธินเลิกคิ้ว จ้องมองด้วยความอยากรู้ ยังไม่ทันจะเอ่ยปาก
ถามกลับโดนมือทั้งสองข้างของผู้จัดการส่วนตัวประกบแก้ม จับให้
หันมาประจันหน้ากันใกล้ ๆ ร้องเรียกชื่อเขาซ้ำ ๆ

“ไวด์! ไวด์!”

วาธินโดนบีบแก้มไปมาหลายทีจนแทบแปล็บ พยายามจะ
สะบัดหนีแอเรียลก็ไม่สนใจ เอาแต่หัวเราะว่า “มาแล้ว ๆ ๆ โอกาส
มาแล้ว นายรู้ไหมว่าเมื่อกี่รายการไหนโทร. มาหาฉัน”

คนฟังถอนหายใจ “เลิกเล่นแบบนี้เถอะน่า...”

“นายไม่ตื่นตื่นหน่อยเลยหรือไง รายการดังระดับโลกอย่าง
The Alchemy Galaxy เชียวนะ!”

คราวนี้แม้แต่วาธินเองก็ชะงักไปเช่นกัน

รายการค้นหาตัวนักแสดง นักร้อง และนายแบบทั่วโลกเพื่อ
มาแข่งขันกันนั่นนะหรือ...เขารู้จัก

แต่...ติดต่อมาหาแอเรียลทำไม

แอเรียลไม่รอช้า รีบเฉลยต่ออย่างตื่นตื่น “เขาติดต่อมาเพื่อ
ชวนให้นายไปร่วมออกดิฉันรอบแรก! พระเจ้า! ฉันแหม่คิดว่าตัวเอง
หูเพื่อนหรือฝันไปซะอีก ซีล็กเตอร์ที่มาแอบดูรายการเมื่อครู่จะต้อง
มาจาก Alchemy Galaxy แน่ ๆ พวกเขาคงสนใจนายตอนนั้นเข้า นี้
มันดีมาก ดิจจริง ๆ! ไวด์ โอกาสมาประเคนให้นายแล้ว!”

“The Alchemy Galaxy กับฉัน...” วาธินยังแปลกใจ ทำหน้า
ประหลาดขณะชี้ตัวเองเพื่อถามย้ำ

“ใช่แล้ว!”

“แน่ใจนะว่าไม่ได้โทร. ผิดผู้จัดการนะ”

แก้มที่เพิ่งปลดปล่อยถูกหยิกจนระบมอีกครั้ง

2

“ใจ!”

ตอนที่เดินทางมายังตึกซึ่งเคยเป็นบาร์ใต้ดินของพี่ชาย วาธิน ก็เดินยิ้มกว้างไปหาคนที่กำลังเก็บของบางส่วนที่ยังเหลืออยู่ใต้แสง สีส้มดวงสลัว

เมื่อใจเอลเห็นว่าน้องชายกลับมาแล้วก็ละมือออกจากงาน ริมฝีปากอึมครึมระดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ ที่คุ้นเคยอย่างทุกที “ยินดี ต้อนรับกลับ งานเป็นยังไงบ้าง กินอะไรมาหรือยัง ยังมีของสดที่ไม่ได้เอาออกรากร้านอยู่ เดี่ยวฉันทำให้”

“อ้อ ก็ได้ แต่ฟังแป็บนะ รู้ไหมว่าวันนี้มีรายการหนึ่งโทร. มาหาผู้จัดการส่วนตัวของฉัน เสนอให้ฉันไปร่วมรายการหนึ่ง” วาธิน ขยับไปนั่งลงบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่ง “รายการ The Alchemy Galaxy นายรู้จักหรือเปล่า”

คนฟังเลิกคิ้ว “คุ้น ๆ เหมือนจะเคยได้ยินผ่านหูอยู่”

“นั่นแหละ รายการโคตรดัง นายไม่ค่อยได้ดูอะไรแบบนี้ คงจะไม่รู้รายละเอียดมากสินะ”

ใจเอลหัวเราะออกมาเบาๆ มองเห็นท่าทางและสีหน้าของลูกพี่ลูกน้องชายชัดเจน วาธินเป็นอัลฟ่าที่อ่านความรู้สึกง่ายที่สุดเท่าที่ใจเอลเคยพบมาแล้ว อีกฝ่ายต้องการอะไรมีหรือเขาจะ 모르

วาธินย้ายออกมาจากคฤหาสน์พินิจฉินันท์ แม้จะไม่ได้เป็นการตัดขาดจากครอบครัว แต่ก็เหมือนการออกมายืนด้วยลำแข้งของตัวเอง ตอนนี้อัลเอลเองคล้ายกับจะทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองให้คนตรงหน้าแทนบิดามารดาของเจ้าตัว เห็นวาธินเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น ไม่เอาแต่สำมะเลเทเมากับกลุ่มเพื่อนอย่างเช่นเมื่อก่อนก็นับว่าพัฒนาขึ้นมาก

ตอนแรกใจเอลไม่เคยรู้เลยว่าที่วาธินทำตัวเป็นคุณชายจอมเกเร ทั้งเข้ากาสิโน ทั้งเที่ยวผู้หญิง ทั้งกินดื่มเมาอาละวาดจนชื่อเสียงเสียยด่างกระฉ่อน สาเหตุอาจจะเกิดจากอยากเรียกร้องความสนใจจากครอบครัว เพราะพ่อแม่ไม่แยแส แม่ก็รักแต่น้องชาย พี่ชายคนโตก็เป็นคนไม่แสดงออก ทันทิที่ารู้ และเมื่อวาธินพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ใจเอลก็ยินดีที่จะซัพพอร์ต

คนเป็นพี่ชายยิ่งกว้างขึ้นอีก ยกมือขึ้นไปลูบที่ศีรษะ จากนั้นจึงหยิบผ้าเย็นมาช่วยเช็ดหน้าให้ด้วยเลย

“เก่งเหมือนกันนี่ แบบนี้ก็ไม่ต้องไปวุ่นวายหางานแล้วสินะ รู้จักหาเงินก้อนใหญ่มาเองแล้วด้วย รายการดังค่าตอบแทนก็น่าจะสูงด้วยใช่ไหม น่าจะได้ก้อนใหญ่กว่าฉันเปิดบาร์อีกมั้ง”

อีกคนยิ้มตาแหบปิด มีท่าทีผ่อนคลายเป็นเหมือนหมาป่าถูกลูบ แต่ก็ยังอูตสำหรับวางท่าเคร่งขรึมขึ้นมา “ก็ไม่เท่าไรหรอก”

“แล้วรายการเป็นยังไงล่ะ”

“ก็ให้คนมาประกวดแข่งกัน”

“แค่นั้นหรือ”

“แข่งกันเป็นสัปดาห์ๆ พักอยู่ในรายการ มีกล้องตามถ่ายตลอด ทำแคมเปญ ชาเลนจ์ มีชชัน... คัดคนออกทุกวันอาทิตย์ แล้ว

ก็...” เสียงที่พูด ๆ อยู่ค่อย ๆ เจียบหายไป เพราะว่าพอลองนึกดูดี ๆ ก็พบว่าตัวเองรู้รายละเอียดเพียงแค่นี้

วารินเห็นพี่ชายมองมาด้วยความสนใจก็รู้สึกหงุดหงิดตัวเองเล็กน้อยที่ไม่ยอมแชร์ข้อมูลให้ดี เพราะเขาอยากให้อใจเอลเห็นว่าตัวเขามีความสามารถอย่างไรบ้าง ว่าง่าย ๆ คืออยากได้คำชมนั่นแหละ

ทว่าเรื่องนี้จะโทษว่าวารินเป็นพวกไม่กระตือรือร้นกับการงานก็ไม่ได้ แม้ว่ารายการ The Alchemy Galaxy จะเป็นรายการประกวดแข่งขันชื่อดัง แต่ก็จัดขึ้นเพียงปีละครั้งเท่านั้น ปีก่อนเขายังเป็นไอ้ไม่ได้เรื่องอยู่เลย จะไม่สนใจรายการหรือวงการบันเทิงก็ไม่แปลกใครจะไปรู้ว่าสักวันหนึ่ง...ในวันนี้นั้นจะมาเกี่ยวข้องกับตัวเอง

วารินก็เป็นแค่นักแสดงนายแบบโนเนม ไม่คิดว่าตนจะเข้าตาถูกชักชวนให้ไปร่วมรายการ จะไม่ได้ศึกษาให้ชัดเจนก็ไม่แปลกอะไร ปรึบตาต่อมาก็คิดว่าเดี๋ยวจะต้องติดต่อไปหาแอเรียลสักหน่อย

“อ้อ...เอาเป็นว่าโดยรวมก็อย่างนี้แหละ”

“แปลว่านายจะต้องย้ายไปพักกับทางรายการช่วงเวลาหนึ่ง ไช้ไหม”

“ใช่ ไม่น่าอนุญาตให้ติดต่อคนนอก ถ้าฉันผ่านเข้ารอบไป ไม่ได้ ทักหานาย นายจะโอเคหรือเปล่า...”

ใจเอลยิ้มเอ็นดู “ปกติฉันก็ไม่ได้ว่างตลอดเวลาอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก ตั้งใจทำงานก็พอแล้ว เดี่ยวฉันกับโคเลเวอร์จะคอยเชียร์อยู่ที่บ้าน แล้วเดี๋ยวจะช่วยโหวตให้ ฉันมีคนที่รู้จักเยอะ เดี่ยวจะบอกพวกเขาให้ด้วย”

วารินชะงักไป “นาย...จะดูฉันหรือ”

“ก็ใช่ปะสิ ไม่ใช่แค่ฉันนะ ชยุตม์ก็ต้องรอดูนายเหมือนกัน แน่ ๆ”

ใจเอลพูดถึงพี่ชายคนละแม่ของวาริน ซึ่งบัดนี้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้นำตระกูลพินิจิฉินันท์คนปัจจุบัน

ท่าทางกระตือรือร้นของวาธินค่อย ๆ หายไป ทว่าใจเอลที่หันไปเปิดตู้เย็นล่ำเลียงวัตถุดิบที่เหลือมาทำอาหารให้น้องชายไม่ทันสังเกตเห็น

ในใจวาธินเหมือนมีเสียงแจ้งเตือนหวอด ๆ ดังขึ้น

แยละ เตียวนะ เขาไม่ได้ตั้งใจจะแข่งขันอย่างจริงจังเสียหน่อย วาธินรู้ว่าตัวเองเป็นมือใหม่ แม้จะถูกเชิญไป แต่ก็เชื่อว่าผ่าน ดีไม่ดีอาจจะถูกตัดไปพร้อมกับกลุ่มคนโขงใหญ่ตั้งแต่อดิชนรอบแรกเลยก็ได้

เจตนาที่แค่อยากอวดกับพี่ชาย แต่เมื่อได้ยินอย่างนี้ วาธินกลับรู้สึกกดดันขึ้นมา

ใจเอลบอกจะคอยดู ถ้าเขาไม่ตั้งใจและผ่านเข้ารอบไปไม่ได้ใจเอลอาจจะคิดว่าเขาไม่ได้เรื่องก็ได้...

“ไวด์? เป็นอะไร เจียบทำไม”

วาธินหันไปมองพี่ชาย เมื่อเห็นว่าในแวตตาของอีกฝ่ายตอนนี้ก็ยิ่งส่องสว่างเหมือนดวงดาว รวากับดีใจและปลื้มใจ เขาก็ค่อย ๆ ลูกขึ้นอย่างแข็งทื่อเหมือนหุ่นยนต์ “ฉัน...ฉันจะไปคุยกับแอเรียลหน่อย”

“เตียว แล้วข้าว...?”

วาธินก้าวไว ๆ ขึ้นไปชั้นบนซึ่งเคยเป็นส่วนห้องพักของตัวเอง และพี่ชาย รุดมานที่เป็นอาณาเขตกันแล้วเปิดสายรัดข้อมือ ติดต่อกับผู้จัดการส่วนตัวในทันที

ก่อนหน้านี้อาณาเขตของพวกเขาเพิ่งแยกกันหลังจากถูกแอเรียลบังคับพาไปออกกำลังกายที่ยิม ตอนนั้นวาธินยังเล่นเครื่องเล่นด้วยอารมณ์เหนื่อยหน่ายอยากพักผ่อนอยู่เลย แอเรียลที่รับสายจึงมีน้ำเสียงแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด

[ข้อมูลของรายการ TAG?] ปลายสายเรียกชื่อย่อ [เตียวนี้เลยหรือ ไหงจู้ ๆ ก็กระตือรือร้นขึ้นมาได้]

“โจเอลบอกว่าจะเชียร์ฉัน!”

แอเรียล [...]

ผู้จัดการสาวมีสีหน้าถึงบางอ้อทันที สำหรับเด็กในความดูแลคนนี้ ถ้าเป็นเธอต้องคอยเซ็นคอยจ้ำจี้จ้ำไช แต่พอเป็นพี่ชายกลับง่ายตายเหมือนวาดเท้าไปเตะหินก้อนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง แรงแค่มือขยับมือก็ปลิวไปไกลแล้ว

[ดังนั้นเธอก็เลย...นี่ก็อยากจะตั้งใจขึ้นมา]

“ฉันชนะได้ไหม”

[ชนะ?!] แอเรียลเบิกตาโพลง [แยกกันไปชั่วคราวคนเดียว นี่นายเปลี่ยนเป็นหวังจะชนะรายการ TAG เลยหรือ?]

ให้ตายเถอะ พลังของบราคอนนี่มันน่ากลัวจริง ๆ

“ใช่ แปลกตรงไหนกัน ไม่ใช่ว่าใคร ๆ ก็อยากจะชนะรายการชื่อดังหรอกหรือ”

[นั่นก็ใช่นะ...] ผู้จัดการสาวยังคงพริบตาพริบ ๆ เธอเงยบไปชั่วคราว แต่เมื่อรับรู้ได้ถึงความมุ่งมั่นตั้งใจของวาธิน ก็พยายามเรียกแรงฮึดมาให้ตัวเองเช่นกัน [ได้! ถ้าพยายาม เธอชนะได้อยู่แล้ว!]

ถึงแม้วาธินจะเป็นดาราน้ำใหม่ ยังไม่เคยมีชื่อเสียงและประสบการณ์ในวงการ แต่ก็เชื่อว่าชนะไม่ได้

แอเรียลรู้ดีว่าการที่รายการติดต่อมาหาเธอ เขาอาจจะวางตัววาธินเอาไว้ทางหนึ่งแล้ว แต่เพราะรายการนี้เป็นรายการเฟ้นหาคนที่มีความสามารถ นั่นก็แปลว่าต่อไปเป็นคนไม่มีชื่อเสียงก็เชื่อว่า จะไม่มีความสามารถ ถ้าวาธินมีความสามารถ ก็เชื่อมั่นผ่านเข้ารอบได้ ทั้งยังทำให้มีชื่อเสียงเพิ่มมากขึ้นจากรายการได้อีกด้วย มีแต่ได้กับได้

รายการประเภทนี้ยังมีการฝึกฝน มีเมนเทอร์มาคอยดูแลแนะนำก่อนที่จะแข่งขันกันในแต่ละสัปดาห์ วาธินสามารถเรียนรู้จากตรงนั้นได้ด้วย อีกทั้ง...คนคนหนึ่งของเธอมีพรสวรรค์ ไม่น่าว่า...

ครุ่นคิดไปเรื่อย ๆ สีหน้าของแอเรียลก็เริ่มกลายเป็นมีความหวังเช่นกัน

ผู้จัดการสาวติดนิ้ว [ดีเลย! เดียวฉันจะส่งข้อมูลของรายการทั้งหมดไปให้นายก่อน รวมทั้งพวกเทปของปีก่อน ๆ ด้วย แล้วระหว่างนี้ฉันจะลองติดต่อไปทางวงในดู ดูว่าเขาจะส่งรายชื่อคนที่สมัครร่วมออกดิชันมาให้ได้บ้างไหม]

“อ้อ ขอบใจ”

[ตั้งใจเข้าล่ะ พรุ่งนี้ฉันจะติดต่อไปอีกที]

แอเรียลวางสาย เธอแต่งกายลุกขึ้นจากโซฟาในห้องพัก คอนโดมิเนียม ปรีไปทางแลปทอปไร้สายเครื่องเล็กของตน ฮัมเพลงเสียงดังอย่างอารมณ์ดี

ในที่สุดวารินก็มีวันกระตือรือร้นกับเขาบ้างแล้ว ขอขอบคุณพระเจ้า...ไม่สิ ขอขอบคุณพี่ชาย!

รายการ The Alchemy Galaxy มีกำหนดเปิดออกดิชันใน ฤดูใบไม้ผลิ แต่เริ่มมีการประกาศเชิญชวนตั้งแต่หลายเดือนก่อนแล้ว แม้วารินจะตัดสินใจเข้าร่วมหลังคนอื่นเขาอยู่เยอะ แต่ก็ยังพอมีเวลาให้จัดการตัวเอง

แอเรียลช่วยเตรียมความพร้อมให้วารินอยู่หลายอย่าง ทั้งพาไปเข้าคอร์สฝึกการแสดง ทั้งพาเข้ายิมทุกเย็น ออกกำลังกาย จริง ๆ ตั้งแต่ตอนเข้ามาเป็นผู้จัดการให้วาริน เธอก็จัดการเรื่องให้กินอาหารเสริมเกี่ยวกับผิวพรรณและความสูงมาตลอด ซึ่งตอนนี้ก็เริ่มเห็นผลบ้างแล้ว

วิวัฒนาการของยาและอาหารเสริมยุคนี้มีประสิทธิผลสูงมาก แม้จะไม่สามารถเพิ่มพรวดพราดแบบการผ่าตัดโดยตรง แต่ตอนนี้อย่างน้อยก็สูงกว่าโอเมก้าหรือพอ ๆ กับโอเมก้าที่มีหุ่นเพรียวโปร่งบาง พอจะเล่นเป็นพระเอกวัยทีนได้สบาย ๆ หรือไม่ก็รับบทบาทพายนตร์

ฟอร์มยักษ์ที่ไม่ใช่เรื่องราวรักโรแมนติก

แฉเรียลมองดูร่างของวารินตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า แวดต้ามืดมิดมีความพึงพอใจ พอสมควรเสียที่เหมะสมกับสไตล์ของตัวเอง ก็เหมือนเคลือบด้วยออร่าเจิดจ้าหนึ่งชั้น

วารินอยู่ในชุดเสื้อยืดทับด้วยแจ็กเก็ต กางเกงคาร์โกสีดำ ผมหงอกสีเลือดหมูเข้มถูกถักเป็นเปียเล็กๆ สองข้างตรงขมับและจับปลายไปรวบไว้ด้านหลัง ปล่อยส่วนอื่นให้ยาวระท่ายทอย มองดูเยาว์วัยเหมือนสมาชิกวงไอดอล

ผู้จัดการสาวยกมือขึ้นไปจัดเสื้อให้อีกฝ่าย ก่อนจะพาไปรับบัตรหมายเลขสำหรับเรียกคิวเข้าไปอดิชั่น

แฉเรียลเห็นว่ามีหลายคนแอบเมียงมองมา ก็คงจะเป็นเหล่าผู้เข้าแข่งขันที่ต้องการประเมินศัตรูรุ่นนั้นแหละ บางคนก็จำได้ว่าวารินคือคุณชายตระกูลพินิจินันท์ก็แสดงสีหน้ากันไปคนละแบบ แต่นั่นเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น เพราะข่าวฉาว ๆ ของวารินก็เจียบหายไปนานมากแล้ว

ด้านวาริน เขาตื่นตื่นเล็กน้อย ตามองกล้องอัตโนมัติหลายตัวที่บินจับภาพอยู่รอบ ๆ พยายามทำตัวเองให้ดูสุขุมงามสง่าเอาไว้เพื่อว่าหากมันจับมาที่ตนและออกฉาย พี่ชายจะได้เห็นเขาในมุมจริงจังแท้จริง

ชายหนุ่มถูกเรียกตัวเข้าไปยังห้องคัดเลือกรอบแรก เพราะยังอยู่ในช่วงคัดเลือกในด้านการสัมภาษณ์ตอบคำถามและประเมินภาพลักษณ์ภายนอก วารินเป็นคนหน้าตาดีอยู่แล้ว จึงผ่านได้อย่างราบรื่น ตอนที่กลับออกมาก็เห็นแฉเรียลโผล่ดูบางอย่างจากสายรัดข้อมือแบบจริงจังอย่างที่หาได้ยาก

“ทำอะไรนะ”

“โพสต์ดั่งสตาร์เวิลดีให้นาย”

วารินยื่นหน้าไปมองก็เห็นว่าผู้จัดการสาวลงภาพที่แอบถ่าย

เขาตอนอยู่บนไฮเวย์คาร์พร้อมข้อความว่ามาออกดิฉันรายการ TAG มีคนเข้ามามากดไลก์อยู่แค่เพียงพันกว่าคนนิด ๆ

“จะเอาไปล็อกอินตอบคอมเมนต์แฟนคลับเองบ้างไหม”

วาธินส่ายหน้า “ถ้าผ่านเข้ารอบก็ใช้สายรัดข้อมือไม่ได้อยู่ดี”

เดิมทีเขาก็มีบัญชีสตาร์เวิลด์ส่วนตัวของตัวเองอยู่แล้ว แต่มันไม่ใช่บัญชีเป็นทางการที่มีเครื่องหมายรองรับหลังชื่อแบบที่แเอเรียลและต้นสังกัดทำเอาไว้ให้

ตอนนี้เขาจะต้องตั้งใจมากกว่าเดิม เพราะว่าแคมเปญมีความเกี่ยวพันกับคะแนนโหวตจากทางบ้านด้วย

“รอบคัดเลือกมีคนถูกคัดออกไปเยอะมาก แต่คนจากทั่วโลกก็ยิ่งเหลือเยอะอยู่ดี เดี่ยวตอนคัดความสามารถคราวนี้จะเหลือแค่สามสิบคนแล้ว ประกวดความสามารถรอบแรกจะเป็นการเลือกกลุ่มจากเดินแบบถ่ายแบบ การขับร้อง และการแสดง ต้องสวมหมวกบังใบหน้าเอาไว้ นายเองก็ต้องแสดงสุดความสามารถรุ่นใหม่ ห้ามตรอบแรกเสียวะ”

พอตั้งใจและใส่ใจกับมัน วาธินก็ตื่นเต้นจนอยู่ไม่สุข เดินวนไปวนมารอบตัวแเอเรียลจนเธอมีนศิริชะ

สุดท้ายพอที่งานประกาศเรียกผู้เข้าแข่งขันสิบคน ซึ่งหมายเลขของวาธินเป็นหนึ่งในนั้น ผู้จัดการสาวก็รีบดันตัวอีกฝ่ายให้ตามคนอื่น ๆ ไปทันที

วาธินเดินเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง...จะเรียกว่าห้องก็ไม่ถูกนัก แต่มันคือโถงกว้างเพดานสูง คล้ายกับพวกแท่นประกวดออลสตาร์อะไรทำนองนั้น รอบด้านมีดสลัว เปิดเพียงแสงไฟสว่างจัดจ้าส่องไปบนเวที ด้านซ้ายคือโต๊ะที่นั่งสำหรับกรรมการตัดสิน ส่วนทางด้านขวามือคือเซอร์ไพร์สสำหรับผู้เข้าแข่งขันของรายการ คือเมนเทอร์ที่ถูกเชิญมานั่นเอง

พริบตานี้มีเสียงกรี๊ดร้องในลำคอเบา ๆ ดังมาจากผู้เข้า

แข่งขันด้านข้าง

“เดี๋ยวนะ...เดี๋ยวนะ ๗ นั่นมันคุณแฮร์ริสันนี่นา!”

“เซี่ย ที่น่าด้วย!”

“อ้อ๊ย ฉันชอบเพลงของที่น่ามากเลย เสียงร้องเธอเพราะจนแทบหูละลายเนอะ”

“ปีนี้รายการเล่นหนักมาก เซอร์ไพร์สสมเป็นเซอร์ไพร์สชะมัด เพราะงี้ไซ้ใหม่ถึงไม่ประกาศเมนเทอร์แต่แรก”

หลายคนพากันซุบซิบอย่างตื่นเต้น สีหน้าและดวงตาเป็นประกายระยิบ พวกเขาบางคนก็มีชื่อเสียง แต่ก็ยังสู้เหล่าเมนเทอร์ที่เป็นระดับโลกทั้งสามไม่ได้ ดังนั้นจึงมีหลายคนที่เป็นแฟนคลับขาเข่อ่อนยวบ แทบจะละลายลงไปกองกับพื้น ไม่มีใครทันสังเกตเห็นคนที่ยืนนิ่งตัวแข็งที่อดด้านข้าง

วารินราวกับกลายเป็นหุ่นยานรบตัวใหม่ที่รัฐบาลพัฒนาไปแล้ว ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้าง

แก้มซีบขวาของเขาเจ็บแปล็บขึ้นมา และความรู้สึกนั้นก็แล่นไปตามเส้นประสาททั่วสรรพางค์ ปลายนิ้วทั้งสองข้างของชายหนุ่มสั่นระริก เสียงของผู้คนรอบด้านยืนยันให้รับรู้ว่าเป็นเรื่องจริง

แฮร์ริสัน...

แฮร์ริสัน ลอว์เรนซ์

แรงกดดันของอัลฟ่าแผ่ซ่านออกมาทันที แรงอารมณ์คุกรุ่นอยู่ในดวงตาของวาริน และแรงกดดันนั้นทำให้ทุกคนสะดุ้งตกใจ ยิ่งดีว่ามันคงอยู่แค่ชั่ววินาทีเท่านั้น ก่อนจะสลายหายไปจนหมด

วารินยกมือกุมแก้มซ้าย นิ่งยงลงไปกับพื้น

“นาย...เป็นอะไรหรือเปล่า” โอเมก้าหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ เอ่ยถามอย่างตกใจ

จู่ๆ คนคนนี้ก็แผ่ออว่าอัลฟ่าออกมา อารมณ์คือคุกรุ่นโกรธโมโห พานเอาคนที่โอเมก้าและเบต้าที่อยู่ใกล้ๆ อัดอัดหวาด

กลัว แต่ต่อมาก็ทรุดลง จึงเข้าใจว่าอาจจะป่วยกะทันหัน ร่างขยับ
คุกเข่าลงมาได้ๆ เอียงคอมองอย่างเป็นห่วง

“แป็บหนึ่ง ให้ฉันเรียกสตาฟฟ์ให้นะ”

“เดี๋ยว...ไม่เป็นไร”

วาธินควบคุมอารมณ์ร้อนๆ แบบสมัยก่อนเอาไว้ กล้ากลืน
เก็บเอาไว้ในอก เหลือเพียงใบหน้าที่ยุงเหยิง เขามัวแต่คิดถึงเรื่อง
อื่นจนไม่ได้กลืนหอมๆ จากโอเมก้าที่ใช้มือแตะไหล่ตนเลยแม้แต่น้อย
ในใจปลอบตัวเองเข้าไปซ้ำมาว่า...

ไม่ได้...จะวิ่งไปถือปืนไ้บ้านั้นตอนนี้ไม่ได้ ไม่ได้...แม่เอ๊ย!

วาธินปวดแค้นเป็นบ้า ภาพความทรงจำในตอนที่ชายชุดดำ
สามคนรุมอัดตนแวนเข้ามาในสมอ้งอีกครั้ง โดยเฉพาะที่แค้นซ้ำยนี้
มันเจ็บที่สุดเลย

ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าปอด ค่อยๆ ยืนขึ้นอีกครั้ง ช่มความ
รู้สึกแล้วฝืนมองไปทางที่นั่งของเมนเทอร์ให้เต็มตา

ตอนนี้พวกเขาทุกคนกำลังรอสแตนด์บายเพื่อให้สตาฟฟ์เรียก
ขึ้นไปแสดงความสามารถตามหมายเลข

ความสามารถที่สามารถเลือกแสดงนั้นมีอยู่สามอย่าง นั่นคือ
การเดินแบบ ชับร้อง และแสดงละคร แน่แน่นอนว่าเมนเทอร์ทั้งสาม
คนที่ถูกเชิญมาก็จะถูกแบ่งแยกไปตามสามกลุ่มเช่นกัน เลือกแสดง
ความสามารถแบบไหน หากผ่านรอบคัดเลือก ก็จะไปอยู่ในกลุ่มของ
เมนเทอร์คนนั้นๆ

ปกติแล้วรายการแข่งขันด้านการบันเทิงแบบนี้จะไม่นำการขับ
ร้องเข้ามาร่วมด้วย เพราะไม่ใช่ทุกคนที่มีเสียงดีและร้องเพลงได้ มัน
อาจจะทำให้ผู้เข้าแข่งขันบางคนได้เปรียบตรงส่วนนี้ ทว่ารายการได้
บอกกฎและข้อจำกัดเอาไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าต้องการหาผู้มีความ
สามารถทุกด้าน ผู้คนที่มาเข้าร่วมสมัคร ส่วนมากจึงล้วนร้องเพลง
ได้กันอยู่แล้ว

แน่นอนว่าบรรดาเมนเทอร์ก็เช่นกัน...

คนแรกคือเมนเทอร์ด้านการแสดงอย่าง ‘แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์’ นักแสดงฮอลลีวูดชื่อดัง โบหน้าหล่อเหลา เจ้าของดวงตาสีตีปบลู ที่ยามโดนแสงจะเห็นเป็นสีม่วงแอมเมทิสต์ซึ่งหาได้ยาก ภาพยนตร์ที่แสดงทำรายได้สูงสุดทั่วโลกในวันที่ออกฉายทุกเรื่อง ความสามารถไม่ต้องพูดถึง เขามักจะเลือกรับบทเองเป็นส่วนใหญ่ และนำเสนอใจทุกบทบาท เป็นตัวดันชื่อเสียงให้ภาพยนตร์ เช่นต่อให้ภาพยนตร์เรื่องใดไม่ใช่เรื่องดัง หากสนใจบทก็จะยินดีรับ ช่วยดันให้คนสนใจมานักต่อนัก

ส่วนคนที่สองคือเมนเทอร์ด้านการขับร้อง ‘ทีน่า บริกซ์ตัน’ นักร้องสาวผิวแทนแซนเซ็กซ์ซี่ เจ้าของเสียงอันกลมกล่อมเกลาโลก เพลงฮอตฮิตติดชาร์ตแทบทุกเพลง กล่าวว่าหากห้างร้าน หรือสถานที่สาธารณะที่ใดเปิดเพลงของเธอ ผู้คนที่อยู่โดยรอบจะต้องพากันหยุดนิ่งฟังอย่างเคลิบเคลิ้ม

คนที่สามคือเมนเทอร์ด้านการถ่ายแบบเดินแบบ ‘อเล็กซิส ศิลป์’ ทุกคนมักจะเรียกเขาว่า ‘ศิลป์’ อายุพอๆ กันกับ แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์ เป็นชายหนุ่มผู้มีเป้าหมายด้านงานวงการบันเทิงอยู่แล้ว ไม่ค่อยรับงานอื่นนอกจากงานถ่ายแบบและเดินแบบเท่าไรนัก ไม่ว่าจะป็นนิตยสาร หรือสินค้าที่อีกฝ่ายเป็นแบรนด์แอมบาสเดอร์ ล้วนขายดีจนผลิตซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่หวาดไม่ไหว

รูปของทั้งสามคนวนเวียนขึ้นบิลบอร์ดขนาดใหญ่กลางเมืองหลายต่อหลายหน

บัดนี้พวกเขาหนีหลบอยู่อีกด้านหนึ่ง เพื่อไม่ให้เหล่าเมนเทอร์เห็นหน้าค่าตาก่อน เรื่องหน้าตานี้ถูกคัดเลือกรอบแรกไปแล้ว จึงไม่เป็นปัญหา แต่วาทินนะมีปัญหา

เขาตกลงกับแอสเรียลเอาไว้ก่อนแล้วว่า จะเลือกด้านการแสดง แต่ว่า...

ชายหนุ่มได้แต่มองผู้เข้าแข่งขันเก้าคนที่เข้ามาพร้อมตนรับ
หมวกไปสวมและออกไปแสดง ยกนิ้วโป้งขึ้นมากัดเล็บ

“หมายเลข 224”

สตาฟฟ์ประกาศเรียกหมายเลขของวาธินแล้ว หมวกถูกส่งมา
ให้

วาธินมองมันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรับมาสวมไว้ที่ศีรษะ

ภายนอกมองไม่เห็นใบหน้าเขา แต่เขามองเห็นภาพทุกอย่าง
ชัดเจนแจ่มแจ้ง จมูกสุดลมหายใจเข้าปอด ก่อนจะก้าวออกไปยืนอยู่
กลางเวทีสูง

ทางด้านที่นั่งประจำเมนเทอร์ซึ่งอยู่ด้านขวามือ ด้านหน้า
ของพวกเขาทั้งสามคนมีแท็บไฮโดแกรมตั้งอยู่ มันจะคอยฉายข้อมูล
ของผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนที่ขึ้นเวทีมา ซึ่งข้อมูลในนั้นคือข้อมูลที่
แต่ละคนเป็นคนกรอกเอาไว้เอง เว้นก็แต่เพียงรูปถ่าย เพศที่สอง
และชื่อที่อยู่ที่ถูกปิดบังเอาไว้

ที่รายการทำแบบนี้มีเหตุผล เนื่องจากรายการโฆษณาตัวเอง
มาแต่ไหนแต่ไรว่าไม่ว่าจะเป็นใครก็เข้าร่วมออกดิชันได้ ดังนั้นย่อมมี
คนที่เป็นดาราหรือนักร้องเก่าสมัครเข้ามา บางคนก็มีชื่อเสียงอยู่แล้ว
บางคนก็ไม่เคยแตะงานวงการบันเทิงเลย หากรู้ชื่อและเห็นหน้าตา
อาจจะมีใจคิดเอนเอียงได้

‘หมายเลข 224’

หน้าจอเปลี่ยนเป็นข้อมูลของผู้เข้าแข่งขันคนล่าสุด

ที่นั่น นักร้องสาวคนสวยซึ่งนั่งอยู่ตรงกลางเล็กคิ้วสูง “หือ
ทำงานในวงการบันเทิงมาบ้างแล้ว แต่ส่วนมากจะเป็นถ่ายแบบสกินะ
ที่ผ่านมารับเล่นละครเรื่องหนึ่ง แคละครบนเว็บไซต์...เอ้ เด็กคนนี่
ต้องเลือกพวกนายสองคนคนใดคนหนึ่งแน่เลย”

ดวงตาสีทองสวยมองไปทางร่างที่กำลังเดินขึ้นเวทีมาทีละก้าว

ตาพินิจพิจารณาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ร่างกายมีกล้ามเนื้อพอสมควร เข้ากับบุคลิกและส่วนสูง ทำเอานึกอยากจะเห็นหน้าขึ้นมาตจิด ๆ แน่نونว่าเป็นอย่างนี้กับคู่แข่งชั้นที่พอมีออร่าแทบทุกคน

“แฮช ดูจากภายนอกแล้วนายคิดว่าไง”

เจ้าของชื่อนั่งกอดดอกฟิงพังก์เก้าอี้อยู่ เสียงบ่งบอกว่ารำคาญเล็กน้อย ปลายเท้าที่นิ่งไขว่ห้างอยู่เคาะเบา ๆ ดวงตาสื่อว่าเธอเอาแต่ตามแบบนี่ทุกครั้งที่มีคนใหม่ขึ้นมา “แสดงก่อนค่อยว่ากันเถอะ เธอจะรีบไปไหน”

“ก็พูดคุยแลกเปลี่ยนกันไง นายนี่นะ ศิลป์ละ ดูแล้วหมายเลข 224 รับงานถ่ายแบบบ่อยที่สุดเลย”

“อาจจะมีความก็ได้” คนตอบว่ายิ้ม ๆ ไม่ลงความเห็นเด่นชัด

“เหมือนจะเป็นอัลฟาหรือเปล่า”

“แต่ฉันได้กลิ่นหอมจาง ๆ ติดมา...โอเมก้า?”

“อ๊ะ ฉันทะผัดหรือ แต่พวกอัลฟาแบบนายจุมูกดีกับกลิ่นของโอเมก้ามากกว่าพวกฉันอยู่แล้วนี่นะ”

เหล่าเมนเทอร์พูดคุยก่อความเห็นกันเบา ๆ แต่ต่อมาที่นั่นก็ต้องเซอร์ไพรส์ เมื่อหมายเลข 224 ที่เธอดูจากประวัติและคิดว่าจะต้องเลือกโพสท่าหรือแสดงบทบาทที่ติดกับบทบาทหนึ่งกลับไปพูดกับสตาฟฟ์

“เขาขอกีตาร์?”

ศิลปินเอยเสียงกลัวหัวเราะ “ดูเหมือนเขาจะเลือกเธอนะ แม่สาวฮอต”

แฮร์ริสันที่ได้ยินอดจะแค้นเสียงออกมาไม่ได้ พอเห็นว่าคู่แข่งชั้นคนนี้เลือกจะร้องเพลงเพราะเจอเมนเทอร์เป็นผู้หญิง และเป็นโอเมก้าเพียงคนเดียวในหมู่พวกตนก็ไม่สนใจอะไรอีก

จากบรรดาคู่แข่งชั้นหลายคนที่ผ่านมา คนที่เข้าตาตนก็มีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ร่างสูงใหญ่เอนหลังนั่งเอกเขนกดูเกียจคร้านอีกนิด ผมสี่
 ขิลเวอร์บลอนด์ระตกลงมาปิดบังดวงตาข้างหนึ่ง ไม่ได้แคร์ว่ามีกล้อง
 จับจ้องมองตนอยู่ตลอดเวลา เขาก็ทำงานในวงการนี้มานาน เลิก
 แสดงภาพลักษณ์ที่ไม่ใช่ตัวเองไปนานแล้วเช่นกัน บรรดาคนที่
 เป็นแฟนคลับก็ติดตามและชื่นชอบเขาจากตัวตนและความสามารถทั้ง
 ล้วน

แฮร์ริสันเอียงศีรษะเท่าคาง มีอีกข้างหมุนเครื่องคอนโทรล
 เปลี่ยนหน้าข้อมูลบนจอโฮโลแกรมไปมา ขณะนั้นเสียงดีดสายเครื่อง
 ดนตรีดังขึ้นครั้งหนึ่ง เสียงรบกวนเล็ก ๆ น้อย ๆ เริ่มเบาลง

ท่วงทำนองที่ดังขึ้นเป็นทำนองช้า ที่ดูไม่ออกเลยว่าผู้เล่น
 ขำขันน่าดูด้านเครื่องดนตรีมากขนาดไหน ทว่า...เมื่อเสียงอัน
 แผ่วเบาดังเล็ดลอดออกมาจากไม้ค้ำซึ่งติดตั้งอยู่กับหมวก แฮร์ริสัน
 ก็ตัวแข็งทื่อไปในทันที

ดวงตาคู่คมเบิกขึ้นเล็กน้อย จับจ้องไปทางร่างเล็กตรงหน้า
 เขม็ง

*ในวันที่หิมะปลิดปลิวยามค่ำคืนคริสต์มาสปีที่สิบเก้าของฉัน
 ลานบ้านเปลี่ยวเหงา*

ฉันไม่พบใคร

*มีเพียงนุ่ยขาวมากมายบนไหล่ กองจนหนา ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
 หนักอึ้ง'*

“เขาร้องเพลงของโกลด์แฟงค์ใช่ไหม พระเจ้า! เสียงเพราะมาก!”
 ที่นั่นที่นั่งอยู่ข้าง ๆ วางมือลงบนโต๊ะ ยึดกายขึ้นอีกนิด “สมัยเด็ก
 ฉันเป็นแฟนคลับของโกลด์แฟงค์ นึกว่าจะไม่มีใครรู้จักเพลงนี้แล้ว
 ซะอีก! ให้ตายเถอะ!”

“ทีน่า หุบปาก”

หญิงสาวชะงักไปเล็กน้อย ไม่คิดว่าแฮร์ริสันที่แสดงท่าทีแข็ง ๆ
 เหมือนไม่เจอคนมีความสามารถมาตลอดจู่ ๆ จะพูดขึ้นมาเสียงเข้ม

เมื่อหันไปมองก็เห็นว่าร่างสูงเอาแต่มองนิ่งตรงไปบนเวที

แผ่นหลังกว้างบดนี้ตั้งตรง คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน บอกไม่ถูก ว่ากำลังรู้สึกอย่างไร แต่ที่แน่ ๆ เขาดูสนใจมาก ที่น่าเป็นโอบเมก้า โอบเมก้ารับรู้กลิ่นอายของอัลฟาชัดกว่าเพศอื่น ๆ อยู่แล้ว และเธอก็อยู่ใกล้เขาขนาดนี้ วุบหนึ่งรับรู้ถึงขนาดแรงกดดันอันปั่นป่วนเล็ก ๆ ของชายหนุ่มได้เลยทีเดียว

แฮร์ริสันไม่พูดสิ่งใดออกมา สมาธิทั้งหมดหยุดนิ่งอยู่กับเสียงแผ่วเบานุ่มนวลนั้น มันแทรกเข้ามาในโสตประสาท ทำให้เขารู้สึกบางอย่าง

ความรู้สึกนี้...ยังไม่ใช่อาการรัด ทว่า...

เสียงนุ่มนวลนั้นค่อย ๆ เจียบลงพร้อมกับบทเพลงที่อ่อนสุดท้าย นิ้วเรียวยังติดอยู่บนสายกีตาร์อีกสองสามครั้ง ก่อนที่ทุกอย่างจะเข้าสู่ความเจียบสงบเช่นเดียวกัน

จบแล้ว...?

เสียงร่อนนั้นเจียบหายไปแล้ว...

แฮร์ริสันรู้สึกงุ่นง่านขึ้นมา เขาอยากให้คนคนนั้นเอ่ยปากเพิ่มอีกสักหน่อยเพื่อความมั่นใจ ทว่าพิธีกรก็ประกาศบอกให้อีกฝ่ายลงไปเพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันคนต่อไปได้ขึ้นมาแสดงต่อเสียแล้ว

วาธินพนลมหายใจพริตหลังจากถอดหมวกออก ใครจะรู้ว่าหน้าผากเขาได้หมวกที่สวมมีเหงื่อชุ่มซึมมากมาย

เขาต้องรวบรวมแรงใจเยอะทีเดียวที่จะไม่เปลือยปล่อยออว่า อัลฟาออกมาตามธรรมชาติเมื่อรู้ว่ามิศัตรูตัวฉกาจอย่าง แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์ นั่งมองห่างไปไม่ไกล

ตลอดเวลาที่ร้องเพลงอยู่บนเวที สายตาทุกคนจับจ้องมาที่ตน วาธินทำงานด้านวงการบันเทิงมาหลายเดือนแล้ว เขาชินกับพวกมันแล้ว แต่พอรับรู้ได้ว่าไอ้หมอนั้นก็มองมาเช่นกัน เนื้อตัวก็

รู้สึกไม่สบายเอาเสียเลย

ตอนกลับออกมา แอเรียลจึงได้เห็นใบหน้ามู๋มู๋ ทำเอาตกอกตกใจแทบตาย “ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น ไปได้ไม่สวย?”

“ไม่รู้ ยังไม่ประกาศเลย”

“แล้วเป็นยังไง เมินเทอร์กับกรรมการสนใจนายใหม่ มีที่ทำแบบไหน”

วาธินเม้มปาก ก่อนค่อยๆ เอ่ย “ฉันหลับตาร้องเพลง ‘ไม่รู้’”

“แบบนี้คงต้องรอ...เดี๋ยวก่อนนะ” แอเรียลเบิ่งตาโต หันขวับมาจ้องหน้าเด็กในความดูแลทันที “หลับตาร้องเพลง? ไอ้แสบ นี่นายร้องเพลงหรือ?!”

คนฟังนั่งลงบนเก้าอี้ พยักหน้าแบบจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ทำไมนายเลือกร้องเพลงล่ะ ไหนตกลงกันว่าจะแสดงบทให้ตายเถอะ!” แอเรียลแทบยกมือขึ้นขย้ำผมตัวเอง “ฉันพานายไปลงคอร์สการแสดงมา แบบนี้ก็เปล่าประโยชน์นะสิ นายไม่เคยร้องเพลงแบบจริงจังมาก่อนเลยนะ แบบนี้จะผ่านได้ยังไง! ถ้าไม่ผ่านจะทำยังไงล่ะ พี่ชายนายจะอดเห็นนายผ่านหน้าจอเลยนะ!”

วาธินได้ยินคำว่า ‘ไม่เคยร้องเพลงมาก่อน’ และ ‘พี่ชายจะอดเห็นผ่านหน้าจอ’ ก็เครียดหนักกว่าเดิม

เขาคุ่มซ้อมด้านการแสดงเอาไว้แล้ว แต่ช่วงเวลานั้นกลับเปลี่ยนใจไปเลือกด้านขับร้องแทน ก็จริงอย่างที่แอเรียลว่า หากไม่ผ่านล่ะก็ ที่คุยกับโจเอลไว้เสียเยอะคง...

“ແມ່ง เพราะไ้บ้านั้นแหละ ทำไมไม่ตกส้วมตายๆ ไปนะ!”

“ไ้บ้า? ไ้บ้าไหน?”

วาธินก้มหน้าลงกับเขา คู่ตัวเป็นบอลหมาป่า ไม่ยอมตอบ แอเรียลที่เห็นก็ยิ่งงุนงง รู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกไป ไม่เหมือนกับทุกที เธอทั้งเป็นห่วงและอยากรู้ ทว่าตอนที่จะซักถามอีกครั้ง กลับมีเสียงใสๆ แผ่วเบาดังขึ้นเสียก่อน

“นาย...อย่างที่คุณคิดเลย ไม่สบายจริง ๆ สิเนะ”

แอเรียลชะงัก แปลกใจที่เห็นว่าเป็นชายหนุ่มสองคน คนหนึ่งร่างโปร่งบาง อีกคนสวมแว่น พิจารณาจากสายตาแล้วก็น่าจะเป็นผู้เข้าแข่งขันคนหนึ่งพร้อมผู้จัดการส่วนตัวของอีกฝ่าย

ผู้จัดการสาวรีบค้นความจำในสมองทันที แต่เมื่อไม่พบข้อมูลก็คิดว่าคงเป็นดารานักร้องหน้าใหม่ เป็นคนที่ดูด้วยตาเปล่าไม่ออกว่าเป็นอัลฟา เบต้า หรือโอเมก้า เว้นเสียแต่ว่าจะได้กลิ่นอันเป็นเอกลักษณ์

อีกฝ่ายเข้ามาทักทาย สายตาก็มองไปทางวารินอย่างเป็นห่วง ทว่าวารินมัวแต่นั่งก้มหน้าก้มตา แอเรียลที่เห็นดังนั้นก็ยิ่งตกใจ คิดว่าเด็กในความดูแลตนป่วยอย่างที่คุณเข้าแข่งขันคนนี้ออกจริง ๆ

“เป็นอะไรหรือเปล่า ฉันพอมียาอยู่...”

“ท้องฟ้า!”

ผู้จัดการส่วนตัวของอีกฝ่ายเอ่ยปากห้ามปรามไว้ ที่เห็นเด็กตนเข้าไปทำตัวสนิทสนมกับคนที่น่าจะเป็นคู่แข่ง ทั้งรับรู้ความรู้สึกว่าน่าจะเป็นอัลฟาอีกด้วย

เจ้าของชื่อท้องฟ้าไม่สนใจ หยิบผ้าเช็ดหน้ายื่นให้

วารินนั่งก้มหน้าตักอยู่ในวงอ้อมกอดของตัวเอง ไม่ได้ใส่ใจรอบด้าน จนกระทั่งมองเห็นมือบาง ๆ และผ้าเช็ดหน้ายื่นเข้ามา หันไปมองก็จำได้ว่าเป็นโอเมก้าที่ถามไถ่อย่างเป็นห่วงตอนอยู่ในห้องคัดเลือกความสามารถก่อนหน้านี้แน่นอน

เขาพับผ้าเช็ดหน้ามา คิ้วสองข้างค่อย ๆ ขยับเข้าหากัน “นายเองก็หน้าแดง...”

“เอ๊ะ งั้นหรือ สงสัยฉันตื่นเต้นตอนที่ยืนไปแสดงหรือเปล่าเนะ”

โอเมก้าหนุ่มทำหน้างง ๆ ส่วนวารินถือผ้าเช็ดหน้าที่มีกลิ่นหอมอ่อน ๆ คล้ายกับดอกหิรัญญิการ์เอาไว้ แต่ครู่ต่อมาก็ถูกพรวดปิดมือที่ขยับมาวางบนไหล่ตนแล้วถอยกรูดออกห่างทันที มืออีกข้าง

ยกขึ้นปิดจมูก

“กลิ่นนาย...”

ทันใดนั้นผู้คนรอบด้านต่างมองมาทางนี้ในทันที ช่วงขณะนั้น กลิ่นหอมอ่อน ๆ ก็รุ่นกำจายออกมา

มีใครบางคนเข้าสู่ช่วงฮิตกะทันหัน พวกที่เป็นอัลฟ่าต่างมี อากาการ ดวงตาจ้องเขม็ง

ห้องฟ้าตกใจ เหมือนจะเพิ่งรู้สึกตัว ชายหนุ่มสวมแว่นที่เป็น ผู้จัดการส่วนตัวก็ตกใจเช่นกัน แต่ก่อนที่จะรีบร้อนพาคนหลบไป เลื้อย แจ็กเกตกลับถูกโยนเข้าใส่

“เอาไป มีกลิ่นฉุนอยู่นิดหน่อย อาจจะไม่ให้คนอื่นเข้าใกล้ ได้ แต่นายน่าจะทราบ กลับไปถึงที่ที่ไม่มีใครแล้วก็รีบทิ้งมันไปเลย” วาธินพูดเสียงอู้อี้ มือโบกไหว ๆ แล้วรีบก้าวไว ๆ ไปอีกด้านในทันที

ไอเมก้าหนุ่มไม่ทันได้ตั้งตัว มองตามหลังขณะที่มีสองข้าง ขยำเสื้อคลุมที่ยังเหลือไออุ่นเอาไว้แน่น จมูกได้กลิ่นคล้ายคลึงกับ ขาฟรังหรือซาเลมอนพันธุ์หวานเด่นชัดเพราะร่างกายเข้าสู่ภาวะฮิต เฟลลอปบี้หน้าเข้ากับเนื้อผ้าโดยไม่รู้ตัว กระทั่งถูกผู้จัดการส่วนตัว กระชากลากฎให้ออกไปจากบริเวณนี้อย่างรีบร้อน

ยังไม่ทันได้ขอบคุณและถามชื่อเลย...

วาธินหนีกลิ่นหอมที่กลายเป็นจุนพุ่งไปทั่วของไอเมก้าที่ ฮิตกะทันหันออกมา เลือดสูบฉีดพลุ่งพล่านตามธรรมชาติของ ร่างกาย เข้าห้องน้ำ เลือกห้องสักห้อง นั่งลงบนฝาชักโครก ความ รู้สึกเหล่านั้นจึงเบาบางลง

เขาไม่มีแก๊จจะไปที่นี้ถึงเรื่องไอเมก้าเมื่อครู่ ไม่มีแม้แต่ อารมณ์จะรัทหรือใด ๆ เลยด้วยซ้ำ เพราะในหัวยังคงเต็มไปด้วย ปัญหาจากการที่ แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์ มาเป็นเมนเทอร์ของรายการ รวมทั้งอุปสรรคที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ทำไมวาธินถึงแค้น แฮร์ริสัน ลอว์เรนซ์ คนนี้นัก ก็ต้องว่ากันยาวสักหน่อย...

ต้องบอกก่อนว่าตระกูลลอว์เรนซ์เองก็เป็นหนึ่งในตระกูลที่มีอิทธิพล อาจจะเทียบเคียงตระกูลเก่าของพี่เขยเขาอย่างไรแลนด์ไม่ได้อยู่เล็กน้อย แต่อำนาจเองก็เรียกว่ามากมาย ท่านผู้นำตระกูลคนปัจจุบันเป็นชายชราอายุหกสิบ ยังไม่ได้ลงจากตำแหน่ง ภรรยาคืออัลฟาจากตระกูลเก่าแก่ ทว่าอีกฝ่ายทำสัญญลักษณ์กับไอเมก้า ทั้งหญิงชายและมีคู่สมรสมากมายอย่างเปิดเผย ซึ่ง ‘บุตรชายคนโต’ ก็คือ แฮร์ริสัน ลอว์เรนซ์ นั่นเอง

แฮร์ริสันนับว่าเป็นคุณชายคนหนึ่งโดยแท้จริง ไม่ได้มีเรื่องแย่งตำแหน่งผู้นำตระกูลกับเหล่าพี่น้องต่างมารดาเหมือนกับตระกูลโรแลนด์ แต่เหตุผลใดที่ แฮร์ริสัน ลอว์เรนซ์ ยังไม่ยอมเข้าไปทำงานบริหารตระกูลเต็มตัว กลับเลือกมาทำงานเป็นดาราฮอลลีวูดนั้น วาธินไม่แน่ใจนัก เขาได้ยินมาว่าความสัมพันธ์ระหว่างแฮร์ริสันกับบิดาก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรหองระแหงใดๆ ด้วย

ส่วนเขา...ตระกูลพินิจินันท์ก็เป็นตระกูลพอมืออำนาจ วาธินที่เป็นบุตรชายของอาชัญ ผู้นำตระกูลคนปัจจุบันก็ถือว่าอยู่ในแวดวงเดียวกันกับตระกูลลอว์เรนซ์ แม้จะเทียบเคียงกันไม่ได้ แต่โอกาสเจอกันตามงานสังคมก็ใช่ว่าจะไม่มี

วาธินไม่ได้เจอกับแฮร์ริสันในงานเลี้ยงสังคมอะไรแบบนั้นหรอก เมื่อก่อนเขาเป็นพวกสามะเลเทเมมา บิดามารดาอายุที่จะพาไปออกงานด้วย ส่วนแฮร์ริสันก็มักจะทำงานวงการบันเทิง ไม่ค่อยปรากฏตัวเท่าไรนัก

วาธินถูกอีกฝ่ายส่งคนสามคนมารุมอัดจนยับเยินต่างหาก
แค่คิดขึ้นมาเขาก็รู้สึกแย่อีกแล้ว

เรื่องมันก็ผ่านไปหลายเดือนแล้ว แต่ภาพจำที่ตนโดนสังสอนจนต้องไปหยอดน้ำข้าวต้มในโรงพยาบาลยังไม่หายไปเลย

วารินอยากจะแฉเป็นบ้า ให้พวกแฟนคลับแฮร์ริสันรู้ว่าพ่อคนดีของทุกคนนี่เคยส่งคนมากระทำการอุกอาจทำร้ายร่างกายคนอื่น เขารุนแรงขนาดไหน

วารินเคยมีเพื่อนล้ามะเลเทเมาคนหนึ่งชื่อว่า เฟร็ดเดอริกลอร์เรนซ์ อีกฝ่ายคือน้องชายต่างแม่ของแฮร์ริสัน แต่เพราะมันเริ่มจากเรื่องมีปากเสียงกัน จนกลายเป็นการต่อยตีในกาสิโนแห่งหนึ่ง

เฟร็ดเดอริกสู้เขาไม่ได้ โดนอัดเสียจนยับเยิน เพราะแค้นที่ทำอะไรเขาไม่ได้เลยไปเล่นงานพี่ชายของเขาแทน เอาเรื่องของโจเอลไปโพยโฆษณาจนมีข่าวไม่ดีขึ้นมา ตอนนั้นวารินกับโจเอลยังไม่ได้ปรับความเข้าใจกัน แต่ไม่มีใครรู้ว่าวารินแคว่โจเอลเจียบ ๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว พอรู้ว่าเป็นฝีมือของเฟร็ดเดอริก ก็รีบไปจัดการเอาคืนให้พี่ชายอย่างอดไม่อยู่

เฟร็ดเดอริกต่อยตีสู้วารินไม่ได้อย่างที่ว่า เลยหนีไปพึ่งพี่ชายขอยืมคนของอีกฝ่ายมา แม้จะไม่ใช่ฝีมือของแฮร์ริสันโดยตรง แต่การอนุญาตส่งเสริมก็เกี่ยวข้องอยู่ดี

การส่งคนมาจัดการแบบนั้น...เรียกว่าหมาหมู่ชัด ๆ

แม้ว่าวารินจะตั้งแค้นตั้งโมโห แต่เขาที่ตัวคนเดียวก็ทำอะไรมากไม่ได้ ต่อมาเขาก็ได้ย้ายออกจากคฤหาสน์พินิจินันท์ ได้มีโอกาสปรับความเข้าใจกับพี่ชาย เริ่มต้นปรับปรุงตัว เริ่มทำงานด้วยการช่วยโจเอลที่ร้านบาร์ใต้ดิน วันหนึ่งก็ยังบังเอิญเจอ แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์ มาเป็นลูกค้าที่ร้าน อีกฝ่ายเหมือนลืมนไปแล้วด้วยซ้ำว่าเคยทำให้เขาต้องหยอดน้ำข้าวต้มอยู่หลายวัน วารินทนความแค้นเคืองไม่ไหว แค่เห็นหน้าเขาก็เจ็บแค้นแปล็บ ๆ เลยตรงเข้าไปหาเรื่องเชิญคนออกจากร้านทันที ทว่ากลับเป็นเขาเองที่ถูกกลั่นแกล้งเอาคืนกลับมาอีกหน

จากนั้น...เวลาก็ผ่านไปอีกเป็นเดือน ๆ ใหนมอหนั้นก็คงจะลืมนไปแล้ว แต่วารินลืมนี่ไม่ลง...

เขาตั้งใจจะเอาชนะในรายการ TAG แต่ดันมีแฮร์ริสันเป็นหนึ่งในเมนเทอร์ ถ้าสักวันมันจำเขาได้ขึ้นมา จะเอาคืน หรือกลั่นแกล้งทำให้เขาตกขอบจะทำอย่างไร

วาทินไม่สามารถลบความคิดแง่ร้ายออกจากหัวไปได้ จังหวะนั้นหูก็ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำอัดโนมิติเปิดออก เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังเข้ามา ก่อนจะตามด้วยเสียงพูด

เสียงนั้นเป็นเสียงของคนคนเดียว ดูเหมือนว่ากำลังสนทนาอยู่กับสายที่คอลเข้ามา

“นายบอกข้อมูลฉันมาไม่เห็นจะเป็นไร ก็แค่คนคนเดียว”

[เฮ้ย จะได้ยินงี้ล่ะ รายการมีกฎ กฎก็ต้องเป็นกฎ บอกไว้ก่อนเลยนะ นายจะลำเอียงกับผู้เข้าแข่งขันไม่ได้]

“รู้ว่า นายคิดว่าฉันเป็นคนแบบนั้นหรือไง ฉันอยาก...”

เสียงทุ้มที่มีแววหนักใจเล็ก ๆ หยดไปชั่วขณะเมื่อจู่ ๆ ได้ยินเสียงครวญในลำคอเบา ๆ ดังมา เบามาก เบาหวิวจนคิดว่าเมื่อครู่เพียงแค่นูฟาด

ตาสีแอมethystคู่ นั้นจึงออกไปที่กระจกเงา ซึ่งมันสะท้อนให้เห็นว่าห้องที่สองนั้นปิดและขึ้นไฟสีแดงเอาไว้

มีคนอยู่...เพราะใจเอาแต่วนเวียนคิดถึงเรื่องอื่น จึงไม่ทันได้สังเกตเห็น

เสียงเมื่อครู่...

วาทินที่อยู่หลังประตูห้องน้ำแทบยกมือขึ้นตบหน้าตัวเอง เพราะจำเสียงของ แฮร์ริสัน ลอร์เรนซ์ ได้ ถึงได้เผลอสงเสียงในลำคอออกมาอย่างอดไม่อยู่ ใครจะไปรู้ล่ะว่าจะทำให้อีกฝ่ายได้ยินบทสนทนากับปลายสายจึงหยุดลง

วาทินไม่กล้าออกไป ไม่กล้าส่งเสียงใด ๆ อีก มือซ้ายยกขึ้นกุมแก้ม ตรงนั้นเจ็บแปล็บ ๆ ขึ้นมาอีกแล้ว ปากมัมแน่นเข้าหากันเมื่อเสียงรอกเท้าหนักกระทบพื้นดังมาหยุดอยู่อีกฟาก

“เธอ...”

ร่างเล็กจ้องเขม็งไปทางประตู ยังไม่ส่งเสียง

คิดว่าแฮร์ริสันจะข่มขู่เพราะตนมาได้ยินบทสนทนาเข้า ทั้งที่
ความจริงแล้ววาทินไม่ได้ตั้งใจฟังเลยแม้แต่หน่อย

“หมายเลข 224 ลินะ...ฉันจำได้ เธอชื่ออะไร ออกมาคุยกัน
หน่อยไหม”

ศบอชยาบ